

eller noget Friseminarium, men hvad Charaktererne angaaer, overgaae de endogsaa Examinanderne fra de kongelige Seminarier, thi de to af dem have „udmærket duelig“ og de øvrige have „meget duelig“, saa at Bøviset for, at man uden Statsseminarier kan præstere gode Skolelærere, som sagt, allerede er leveret. Forresten lægger jeg ikke saa overordentlig megen Bøgt paa Charaktererne ved en Examen, thi de kunne være afhængige af mange Ting. Desuden vil jeg her i Forbigaaende dog berøre, at ved den sidst afholdte Examen var det bekendt for Examenkommissionen, hvilke Examinander der vare fra Statsseminarierne og hvilke fra de private Seminarier, saa at hvis man vil tiltroe Examenkommissionen nogen Partifflhed, hvad jeg for mit Vedkommende ikke gjør, er det ganske vist, at det forelaa, hvem der var fra Statsseminarierne og hvem fra de private Seminarier. Hvormegen Bøgt de ærede Medlemmer iøvrigt ville lægge derpaa, veed jeg ikke. Der er en ganske anden mærkbarlig Ting, som man vil bemærke, naar man seer disse Charakterer igjennem. Man vil nemlig see, at i et af de Fag, som der lægges en særdeles Bøgt paa, nemlig den praktiske Færdighed, staae de private Dimittender ikke synderlig tilbage for dem fra Seminarierne. Der er endnu en Bemærkning, som jeg skal tillade mig. Charaktererne ere her opførte med Angivelse af de Seminarier, som Eleverne ere komne fra; men det er jo dog klart, at, hvad enten nu Mænd virke ved en offentlig eller ved en privat Anstalt, saa kan man ikke, fordi de have en saadan Læringjærning at gjøre, skære dem Alle over een Kam. Der er vistnok mange Dilettanter, der befatte sig med den Slags Næringsvei, som man kalder Friseminarier — jeg veed forresten ikke, hvorfor de skulle hedde Friseminarier, thi, saavidt jeg veed, betales der ogsaa paa dem — og der er ganske vist en heel Deel maadelige Makkere, som give sig af med at lave Skolelærere, ligesom der er maadelige Makkere blandt Folkeskolelærerne og Høiskolelærerne. Jeg skal nu herved meddele en Dplysning, som jeg har paa rede Haand, og som maaffee ikke er de ærede Medlemmer bekendt. Der er her i Byen enkelte Anstalter, som beskæftige sig med at

veilede unge Menneffer til at faae denne Examen, og det er mig bekendt, at ved den sidste Examen — jeg kjender forresten disse Anstalters Virksomhed gjennem flere Aar — have alle Eleverne fra en af disse Anstalter erholdt Charakteren „meget duelig“, og af de øvrige har Fleertallet erholdt denne Charakter, saa at denne Forberedelse, der ogsaa er privat, har efter Udfaldet fuldstændig kunnet maale sig med Forberedelsen paa Statsseminarierne. — Da der er talt, som det forekommer mig, saa mange unyttige Død og uvedkommende Tale, saa turde jeg maaffee benytte Leiligheden til at sige et Par Død endnu, og det er egentlig for at spare Tiden, thi jeg veed, at, naar vi komme ind paa Skolevæsenet, saa have vi meget ondt ved at komme til Ende dermed. Jeg vil spørge den ærede Cultusminister, om han ikke skulde være betænkt paa at reformere de Regler, hvorefter Charaktererne ved Skolelærerexamen nu gives. Jeg kan jo ikke her gaae ind paa at discutere dette, og det er egentlig kun, om jeg saa maa sige, en Samtale mellem den ærede Minister og mig, som jeg vil tillade mig at bringe i Gang. Der findes nemlig den store Urimelighed ved Charakterberegningen, at Charakteren i Religion er sat til det Fjerdobbelte imod ethvert andet Fag; men dette er dog den urimeligste Ting af Verden. Det Samme gjælder om Charakteren for praktisk Skolefærdighed, og i nogle Fag beregnes Charakteren dobbelt. Hvad særlig den praktiske Færdighed angaaer, saa har man søgt at fittre sig den paa en ganske overordentlig Maade, idet Candidaterne skulle medbringe Attest for, at de have øvet sig i Skolelæringjærning, ikke alene fra vedkommende Skolelærer, i hvis Skole de have deeltaget i Skolegjerningen, men ogsaa fra en Præst. Naturligvis maa Præsten tages med, naar det skal være rigtig godt. En saadan Attest skulle de fremskaffe, før de kunne erholde Tilladelse til at indstille sig til Examen, og ved Examen skulle de alligevel gjøre Prøve paa, om de have praktisk Færdighed eller ei. Det forekommer mig at være urimeligt. Om denne Attest ogsaa forlanges af dem, der dimitteres fra Seminarierne, veed jeg ikke, men der have de, saavidt mig, bekendt, ikke megen praktisk